

Tweede Kamer
DER STATEN-GENERAAL

Griffier

Aan het Presidium

Binnenhof 1a
2513 AA Den Haag
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

T 070 318 20 55
F 070 318 24 02

E griffier@tweedekamer.nl
I www.tweedekamer.nl

Den Haag, 18 juni 2015

Betreft: procedure omgaan met anonieme brieven

Geachte dames en heren,

Een onderzoeksjournalist van Nieuwsuur heeft de afgelopen tijd gesproken en gecorrespondeerd met de Voorzitter en de Griffier over een aan de Voorzitter gerichte, anonieme brief waarin aandacht werd gevraagd voor een vermeende misstand. Daarbij is een duiding gegeven over de betreffende procedures in de Kamer. In algemene zin worden anonieme brieven niet in behandeling genomen. Het is niet zeker of deze brief, die al in november van het vorig jaar zou zijn verstuurd, bij de Kamer is binnengekomen. Navraag bij degenen die mogelijk in aanraking konden zijn gekomen met de inhoud van deze brief heeft niets opgeleverd. De Voorzitter heeft de brief in ieder geval nooit onder ogen gehad.
Voor de betrokken journalist is dit aanleiding om de procedures die bij de Tweede Kamer worden gevolgd bij de behandeling van anonieme brieven tegen het licht te houden. Hij wil daarover een item maken, waarbij het niet is uitgesloten dat hij daarover leden van de Kamer benadert. Dat is voor het Managementteam de reden uw aandacht hiervoor te vragen en u hierover te informeren.

Dit voorval is aanleiding voor het Managementteam om na te gaan hoe in het algemeen bij de diverse diensten van de Kamer anonieme brieven worden behandeld.
Voor wat betreft de Griffier geldt dat voor de procedures voor het omgaan met binnenkomende post in het algemeen. Voor de directeur Bedrijfsvoering betreft het het omgaan met dreigbrieven e.d. en voor wat betreft de directeur Informatisering a.i. gaat het om de procedure die ziet op de afhandeling en archivering van anonieme brieven

Bij de Griffie plenair en de Griffies Commissies en op het secretariaat van Voorzitter en Griffier worden anonieme brieven op hoofdlijnen 'gescand' op de inhoud. Bij de Griffies worden de anonieme brieven vervolgens enige tijd bewaard, maar niet formeel gearchiveerd. Bij het secretariaat van de Voorzitter en de Griffier worden de anonieme brieven na de globale 'scan' doorgaans vernietigd. Brieven waarvan het dreigend karakter wordt onderkend, worden in handen gesteld van de Beveiligingsambtenaar, waarna deze voor eventuele follow up zorg draagt. Overigens komen er per jaar niet meer dan enkele tientallen anonieme brieven bij de Kamer als geheel binnen.

Incidenteel komen er ook brieven met een dreigend karakter binnen bij de fracties en de individuele leden. Als deze door de geadresseerde ter kennis worden gebracht van de beveiligingsambtenaar legt hij ze, afhankelijk van de inhoud ervan, voor aan de daarvoor in aanmerking komende externe instanties om gezamenlijk het serieus te nemen karakter van de onderhavige brief te beoordelen en overlegt hij uiteraard ook met de geadresseerde (fractie of individueel lid) hoe er met de brief wordt omgegaan.

Voor wat betreft het al dan niet archiveren, worden de bepalingen uit de Archiefwet en de daarop gebaseerde interne regeling Archiefzorg en Archiefbeheer gevolgd. De interne regeling stelt dat stukken van "gering belang" niet behoeven te worden gearchiveerd. Dit vergt een inhoudelijke afweging waarin de procedure thans niet voorziet. Of dat op een correcte manier tot registeren, archiveren en bewaren leidt is onvoldoende duidelijk. Daarin wordt voor de toekomst voorzien door voortaan alle brieven te registreren.

Bovenstaande is voor het Managementteam inmiddels aanleiding geweest om

1. de huidige procedure over hoe om te gaan met anonieme brieven te verhelderen en deze procedure bekend te maken via Plein 2 en de internetsite van de Tweede Kamer;
2. voor te schrijven dat alle brieven, dus ook anonieme, worden geregistreerd;
3. in overleg te gaan met andere Hoge Colleges van Staat om procedures ter zake af te stemmen;
4. te onderzoeken of de huidige procedures voldoen aan wet- en regelgeving, deze zonodig te verhelderen en opnieuw te beschrijven en dit geheel voor het te leggen aan het Presidium.

Bij de hierboven genoemde punten zullen we ook de bestaande regels voor hoe om te gaan met anonieme e-mails betrekken.

Met vriendelijke groet,

Namens het Managementteam,

De Griffier

PERSOONLIJK VERTROUWELIJK

Aan de voorzitter van de tweede kamer.
<u>Mevrouw A. van Miltenburg</u>
Postbus 20018
2500EA Den Haag

10 november 2014

Geachte mevrouw van Miltenburg.

Hierbij wil ik uw aandacht vragen voor het volgende:

De afgelopen tijd is er enige ophef geweest over de "deal" die zou zijn gesloten door de heer Fred Teeven met de heer C. H[redacted]
Doordat ik destijds werkzaam was bij het Openbaar Ministerie in Amsterdam heb ik kennis kunnen nemen van de "deal" en dan in het bijzonder de financiële afhandeling ervan.

Al geruime tijd worden er onjuistheden verteld over de "deal" en omdat deze onjuistheden zelfs door de minister van Veiligheid en Justitie worden herhaald in de tweede kamer. maak ik mij grote zorgen over de rechtmatigheid van het optreden van Openbaar Ministerie hier in Amsterdam.
Vandaar dat ik nu deze brief schrijf.

Ik ben van mening dat de minister de tweede kamer juist moet informeren. een leugentje voor bestwil is volgens mij uitgesloten.
Minister Opstelten vertelde tegen de tweede kamer dat er geen bewijzen meer te vinden zijn over de hoogte van het bedrag dat destijds aan de advocaat van de heer H[redacted] is uitgekeerd. omdat dit niet zo is. heb ik het idee gekregen dat er iets te verbergen valt.

Ik beschik niet over een bankafschrift van het overschrijven van het bedrag maar ik beschik wel over alle gegevens die destijds gebruikt zijn bij de overschrijving van het bedrag.

Ik zal hieronder die gegevens vermelden en hoop zo dat er onderzoek gedaan kan worden naar de reden waarom de heer Opstelten de tweede kamer onjuist heeft geïnformeerd.

De zaak van de heer H[redacted] heeft diverse nummers gehad binnen het Openbaar Ministerie in Amsterdam.
Parketnummer: 0192525726 DS 521. Arrondissementsparket Amsterdam.

Het kenmerk van het parket is 0000199544 betreffende C.J. H[redacted].
Onder parketnummer: 13/017023/95 is op 10 september 2001 een bedrag van
Fl. 4.710.627.18 over gemaakt op de derderekening van het advocaten kantoor van de heer
Doedens in Utrecht.

Deze gegevens wijken erg af van de mededelingen die de minister in de tweede kamer heeft gedaan.
Er zijn bij het parket in Amsterdam meerdere mensen (waaronder ik) die zich grote zorgen maken of en wat er mis is met deze deal omdat de waarheid over de hoogte van het bedrag én de aanvullende voordelen die C.H[redacted] heeft genoten niet worden verteld aan de tweede kamer.

Tot mijn spijt kan het niet anders dan dat ik u deze brief anoniem stuur.
Bij het bekend worden van mijn identiteit zal ik onmiddellijk op non-actief gesteld worden en waarschijnlijk mijn baan verliezen.
Binnen justitie wordt keihard opgetreden tegen mensen die, buiten de leiding om, mensen in de politiek op de hoogte brengen van misstanden.

Omdat ik vind dat ik hier iets mee moest doen wil ik u als voorzitter van de tweede kamer informeren over de onjuiste handelingen in de zaak/deal met C. H[redacted].

Ik hoop dat u, als voorzitter van ons parlement, ook gaat voor de waarheid en dat u zult zorgen dat de waarheid in deze zaak boven water zal komen en dat er een einde wordt gemaakt aan het bewust onjuist en leugenachtig informeren van onze volksvertegenwoordiging.

U mag mijn brief gebruiken op de manier die u wenst maar laat u hem alstublieft niet verdwijnen zonder deze zaak goed uit te zoeken.

Hoogachtend,

X

Anouchka van Miltenburg en het ambtsmisdrijf van art 361 WvSr

In het tv-programma Pauw van 14 december 2015 stelde Gerard Spong dat voormalig Kamervoorzitter Anouchka van Miltenburg vermoedelijk het misdrijf van artikel 361, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht (WvSr) heeft gepleegd. Dit vermoeden is gegrond op het volgende.

1. Artikel 361, eerste lid, WvSr: "De ambtenaar of een ander met enige openbare dienst voortdurend of tijdelijk belast persoon, die opzettelijk zaken bestemd om voor de bevoegde macht tot overtuiging of bewijs te dienen, akten, bescheiden of registers, welke hij in zijn bediening onder zich heeft verduistert, vernielt, beschadigt of onbruikbaar maakt, of toelaat dat zij door een ander worden weggemaakt, vernield, beschadigd of onbruikbaar gemaakt, of die ander daarbij als medeplichtige ter zijde staat, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren en zes maanden of geldboete van de vijfde categorie."

2. Artikel 84, eerste lid, WvSr, bepaalt: "Onder ambtenaren worden begrepen leden van algemeen vertegenwoordigende organen." Van Miltenburg is dus een "ambtenaar" in de zin van artikel 361, eerste lid, WvSr.

3. De (kopieën van de) anonieme brieven waarover Van Miltenburg beschikte zijn "bescheiden" en werden haar in haar functie als Kamervoorzitter toevertrouwd. Zij had deze brieven dus in haar functie — "in zijn bediening" — onder zich.

4. Met het door de papierversnipperaar halen van (kopieën van) die brieven door Van Miltenburg zelf, dan wel door een van haar medewerkers op grond van beleid of een opdracht van Van Miltenburg, heeft laatstgenoemde die bescheiden "vernield, beschadigd of onbruikbaar gemaakt", althans "toegelaten dat zij door een ander worden vernield, beschadigd of onbruikbaar gemaakt".

5. Voor zover mede gelet op het vereiste opzet moet worden aangenomen dat de bestemming "om voor de bevoegde macht tot overtuiging of bewijs te dienen", ook relevant moet worden geacht bij de "bescheiden", verdient het volgende aandacht.

5a. De termen "zaken" en "akten, bescheiden of registers" zien niet uitsluitend op zaken (etc.) die aan een burgerlijke rechter of strafrechter worden voorgelegd (NLR, aant. 2 bij art. 200 WvSr). De woorden "de bevoegde macht" zijn bewust ruim gekozen en omvatten ook de Raad van State en andere colleges en ambtenaren (NLR, idem). Onder deze ruime definitie kan zeer wel ook een minister van Veiligheid en Justitie of een door hem ingestelde onderzoekscommissie worden geschaard.[1]

5b. Uit hetgeen onder 5a is gesteld, volgt dat het bestanddeel "tot overtuiging of bewijs te dienen" niet is beperkt tot bewijs in een juridische bewijsvoering, of tot de overtuiging van een burgerlijke rechter of strafrechter. Het is verder voldoende dat de zaak of het bescheid (etc.) tot bewijs kán dienen (vgl. de annotatie van Van Veen onder HR 12 januari 1982, NJ 1982/295).

6. Opzet. In Tekst & Commentaar Strafrecht wordt het volgende opgemerkt over het schuldverband in artikel 361 WvSr.[2] "Geen bijzonder oogmerk is hier vereist. Wel moet de dader zich bewust zijn van de bewijsbestemming van de stukken die hij onder zich heeft. Dat bewustzijn zal bij ambtenaren zeer zelden ontbreken. In ieder geval volstaat voorwaardelijk opzet." In het geval van Van Miltenburg kan het vereiste opzet worden gegrond op de volgende feiten:

a) Het was algemeen bekend dat de minister van Veiligheid en Justitie op 1 mei 2015 een commissie had ingesteld die onderzoek deed naar de zogeheten Teeven-deal;

b) Nieuwsuur-redacteur Haan gaf Van Miltenburg op 17 juni 2015 persoonlijk een kopie van de anonieme brief[3];

c) Deze anonieme brief bevatte bijzonderheden over het exacte aan Cees H. overgemaakte bedrag[4];

d) Van Miltenburg overlegde met haar medewerkers over de door redacteur Haan aan haar ter hand gestelde kopie van de brief en gaf daarna opdracht die te vernietigen.[5]

Anders dan de Commissie Oosting zeer welwillend stelt (blz. 220), is het onaannemelijk dat Van Miltenburg zich kennelijk niet heeft gerealiseerd dat inhoud van de bewuste brief naar haar aard van belang was te achten voor de onderzoekscommissie.

[1] Zie het Besluit van de Minister van Veiligheid en Justitie van 1 mei 2015, houdende instelling van de Onderzoekscommissie Ontnemingsschikking (Instellingsbesluit Onderzoekscommissie Ontnemingsschikking), Staatscourant 2015, 12787.

[2] C.P.M. Cleiren en M.J.M. Verpalen, Tekst & Commentaar Strafrecht, Kluwer, Deventer 2010 (8e druk), art. 361, aant. 9.

[3] Rapport Onderzoekscommissie Ontnemingsschikking, blz. 220.

[4] Rapport Onderzoekscommissie Ontnemingsschikking, blz. 218.

[5] Rapport Onderzoekscommissie Ontnemingsschikking, blz. 220.

Aan:Tweede Kamer der Staten Generaal

Postbus:20018

2500EA,DEN HAAG

Verzoek om Strafaangifte

betreft ministers,staatssecretaris en ex-kamervoorzitter
Art 119 GW en Art 361 Wetboek van Strafrecht

door:
IFUD of Human Rights
24 Juni 2015

aan:
Tweede Kamer der Staten Generaal

Mierlo,17 december 2015

Het kabinet is gisteravond zwaar beschadigd geraakt in het debat over de omstreden Teevendeal.Bijna de voltallige oppositie steunde een motie van afkeuring tegen VVD-bewindslieden,(Trouw 17-12-2015).

Soeiharde woorden door de diverse fracties in de Kamer en daarna een boetedoening door ministers en staatssecretaris met een ex-kamervoorzitter die ziek thuis zit.(kent U het spreekwoord) “blaffende honden bijten niet” Daarom verzoek Ik de Kamer strafaangifte te doen bij het O.M. tegen Van Miltenburg en gebruik te maken van Art.119 GW bij Ministers en Staatssecretaris.

HOOGACHTEND,
IFUD of Human Rights
De Voorzitter
J.P. van den Wittenboer

DE GRONDWET

ARTIKEL 119 - AMBTSMISDRIJVEN

De leden van de Staten-Generaal, de ministers en de staatssecretarissen staan wegens ambtsmisdrijven in die betrekkingen gepleegd, ook na hun aftreden terecht voor de Hoge Raad. De opdracht tot vervolging wordt gegeven bij koninklijk besluit of bij een besluit van de Tweede Kamer.

WETENSCHAPPELIJK COMMENTAAR

C.J. BAX

INHOUDSOPGAVE

Editie 2000

1. AMBTSMISDRIJVEN

De Grondwet kent van oudsher de mogelijkheid dat politieke ambtsdragers voor ambtsmisdrijven vervolgd kunnen worden. Van de mogelijkheid is nimmer gebruik gemaakt.[1] Artikel 119 biedt een waarborg tegen een op lichtvaardige gronden ingestelde vervolging van een aantal met name genoemde politieke ambtsdragers. Anderzijds biedt de bepaling de waarborg dat een noodzakelijk geoordeelde vervolging ook daadwerkelijk plaats zal vinden.[2] De opdracht tot vervolging wordt gegeven bij koninklijk besluit of bij besluit van de Tweede Kamer.

Ten aanzien van de berechting is de Hoge Raad de aangewezen instantie, een forum privilegiatum. In de Grondwet van 1814 is deze buitengewone jurisdictie reeds terug te vinden. ‘De reden van berechting van ambtsmisdrijven door de Hoge Raad lag’, aldus Buijs, ‘niet in de bijzondere aard van de gepleegde daad, maar in de hoge rang van de personen, die zich aan enige overtreding van de wet, hoe onbeduidend ook, mochten hebben schuldig gemaakt.’[3]

De term ambtsmisdrijven betreft de delicten, genoemd in Titel XXVIII van het Tweede Boek van het Wetboek van Strafrecht,[14] alsmede in art. 463 van dat wetboek. Artikel 463 Sr. is weliswaar een overtreding, maar die betreft wel het afschrift maken of openbaarmaken van geheime regeringsbescheiden. Ook commune delicten die zijn begaan onder een der strafverzwarende omstandigheden van art. 44 Sr.,[5] vallen onder de grondwettelijke omschrijving ambtsmisdrijven.[6]

2. PROCEDURE

De kring van personen die onder art. 119 vallen is beperkt tot bij uitstek politieke ambtsdragers: de leden der Staten-Generaal, de ministers en staatssecretarissen.[7] Volgens de Wet op de ministeriële verantwoordelijkheid (Wet MV) staan alleen de hoofden van ministeriële departementen terecht voor de Hoge Raad. Artikel 483, tweede lid, Sv. verklaart echter art. 4-19 van de Wet MV van overeenkomstige toepassing op alle ambtsmisdrijven en -overtredingen, begaan door de leden van de Staten-Generaal, de ministers en de staatssecretarissen.

Artikel 119 Gw. legt de opdracht tot vervolging bij uitsluiting bij de regering of de Tweede Kamer. De procedure van de zijde van de Tweede Kamer wordt in gang gezet op een schriftelijk voorstel van vijf leden onder opgave van de feiten. Heeft de kamer tot overnemen van het voorstel besloten, dan stelt zij een commissie van onderzoek in, waarop de bepalingen

van de Wet op de Parlementaire Enquête van toepassing zijn.[8] Deze brengt verslag uit aan de Tweede Kamer, die vervolgens een beslissing neemt. Beslist zij tot vervolging, dan ‘wijst zij, bij haar besluit, de feiten, waarop de beschuldiging rust, nauwkeurig aan’, en belast den procureur-generaal bij den Hoogen Raad met de vervolging (art. 18, tweede lid, Wet MV).

De regering is op grond van art. 5 Wet MV in het algemeen bevoegd opdracht tot vervolging te geven.[9] Wel dient ook dan het besluit tot vervolging nauwkeurig aan te duiden op welke feiten de beschuldiging rust. Een afschrift van het besluit wordt aan beide kamers der Staten-Generaal verstrekt; daardoor vervalt de bevoegdheid van de Tweede Kamer om een procedure tot vervolging in gang te zetten. Omgekeerd kan de regering, indien de kamer uitdrukkelijk geweigerd heeft een vervolging te gelasten, evenmin op grond van dezelfde feiten hiertoe overgaan (art. 15, tweede lid, Wet MV). Wel kunnen, indien de Tweede Kamer een aanklacht niet in overweging heeft genomen, zowel de regering als de Tweede Kamer (opnieuw) bij het opkomen van nieuwe bezwaren de vervolging van de betrokkene ter zake van dezelfde feiten gelasten (art. 15, eerste lid, Wet MV). Heeft de regering besloten tot vervolging, dan kan zij voor die beslissing ter verantwoording worden geroepen door de volksvertegenwoordiging. De discussie wordt in het openbaar gehouden.[10] De procureur-generaal bij de Hoge Raad is – in afwijking van het opportuniteitsbeginsel – verplicht, onmiddellijk gevolg te geven aan een last tot vervolging (art. 5, eerste lid; art. 18, tweede lid, Wet MV).

Artikel 92 Wet RO bepaalt dat de Hoge Raad in eerste en hoogste ressort kennis neemt van ambtsmisdrijven en ambtsovertredingen van de personen in het artikel genoemd. Ingevolge art. 103 Wet RO vonnist de Hoge Raad met tien raadsheren. Bij het staken van de stemmen wordt het vonnis uitgesproken ten voordele van de verdachte.

Ingevolge art. 14, vijfde lid, IVBP heeft een ieder die wegens een strafbaar feit is veroordeeld het recht om zijn schuldigverklaring en veroordeling opnieuw te doen beoordelen door een hoger rechtscollege overeenkomstig de wet. Nederland heeft ten aanzien van het dit artikellid een voorbehoud gemaakt, om de bestaande regeling te kunnen handhaven.[11] Artikel 6 EVRM, waarin het beginsel van ‘fair trial’ is neergelegd, waarborgt niet het recht op hoger beroep.[12]

NOTEN

1. Zie over de beperkte vervolgbaarheid J.L.W. Broeksteeg, e.a., Strafrechtelijke aansprakelijkheid van ministers: ruime verantwoordelijkheid, beperkte vervolgbaar¬heid, NJB 2000, p. 965-972.
2. Kamerstukken II, 1980/81, 16 164, nr. 8, p. 2 (Nng VI, p. 176).
3. Buijs II 1887, p. 448.
4. Art. 355, 356, 358 363, 365, 366, 370, 371, 376 en 463 Sr.
5. Artikel 44 Sr. verhoogt de op een feit gestelde straf met een derde indien een ambtenaar die een strafbaar feit begaat, daardoor een bijzondere ambtsplicht schendt of daarbij gebruik heeft gemaakt van zijn positie als ambtenaar.
6. Zie ook P.P.T. Bovend’Eert, Kamerlid en ambtsmisdrijven, NJB 1991, p. 1666-1667.
7. Voor de Gouverneur van de Nederlandse Antillen geldt een vergelijkbare regeling, maar omdat deze als koninkrijksorgaan én als landsorgaan optreedt, is de regeling te zijnen aanzien in het Reglement voor de Gouverneur opgenomen. Kamerstukken II 1979/80, 16 164, nr. 1 4, p. 6 (Nng VI, p. 151).
8. Wet van 5 augustus 1850, Stb. 45.
9. Zie J.T.K. Bos, Vervolging en opsporing door de P G, NJB 1976, p. 590.

10. Kamerstukken II 1980/81, 16 162 enz., nr. 100b, p. 6 (Nng VI, p. 252).
11. Kamerstukken II 1979/80, 16 164 (R 1147), nr. 1 4, p. 4 (Nng VI, p. 149).
12. In de Delcourt zaak besliste het EHRM dat art. 6 de Staten niet verplicht een stelsel van beroep of cassatierechtspraak in te voeren: EHRM 17 januari 1970, Publ. ECHR, Series A, Vol. 11 (1970), p. 15. Zie ook de conclusie bij HR 20 maart 1998, NJ 1998, 549.

CITEER SUGGESTIE
C.J. Bax, Commentaar op artikel 119 van de grondwet. In: E.M.H. Hirsch Ballin en G. Leenknegt (red.), Artikelsgewijs commentaar op de Grondwet, webeditie 2014 (www.Nederlandrechtsstaat.nl).